

STEPHEN KING

Ezüst pisztolygolyók

JANUÁR

Valahol fenn ott ragyoghat a kövér telihold, de itt, Tarker's Millsben, ebben az álmos kisvárosban látni sem lehet az eget a januári hóvihárban. Egy lélek sincs a Fő urcán, csak a szél száguldozik vadul, a narancssárga hókotrók már régen feladták a hiábavaló küzdelmet.

Arnie Westrum, bakter a GS and WM Vasúttársaságnál, itt rekedt a viharban egy kis bakterházban, kilencmérföldnyire a várostól. Sínjárója elakadt a hóban, nincs más hátra, itt kell kivárnia a vihar végét. Unalmában zsíros kártyájával "Ki megy ki utoljára"-t játszik magában. Kint a szél élesen felvisít. Westrum gyanakvóan emeli fel a fejét, aztán visszanez a kártyájába. Ugyan, ez csak a szél.

De a szél csak nem kaparásza az ajtót... és nem nyöszörög, hogy engedjék be.

A magas, szikár férfi feláll, gyapjúkabátot visel és vasutasoverallt, szája sarkában cigaretta lóg, mint mindig. Jellegzetes New England-i arcát narancsos fényvel világítja meg a falon pislákoló kerozinlámpa.

S megint az a kaparászás. Valakinek a kutyája lehet, gondolja, biztosan eltévedt, s most bekéredzkedne. Csak ennyi... De azért eltűnődik. Kegyetlenség lenne kinn hagyni ebben a hidegben, gondolja, nem mintha itt benn sokkal melegebb lenne, hiába a hőszűrő, még a lehetét is látni - mégis habozik. A félelem jeges ujjáival már gonoszodóan ott tapogat a szíve tájékán. Rossz idők járnak a városra, baljós előjelekkel. Arnie walesi apjára üt, s rosszat sejt.

De mielőtt eldönthetné, mit is kezdjen a látogatóval, a halk nyöszörgés dühödt morgásba csap. Aztán tompa robaj, mintha valami rettenetes súly döngtetné az ajtót... lendületet vesz.. és megint nekicsapódik. Az ajtó kiszakad a keretéből, a tetőről lezúdul a hó.

Arnie döbenten körülnéz, mivel torlaszolhatná el az ajtót, de mihelyst megragadja azt a hitvány széket, amelyen az előbb ült, az az acsarkodó valami ott kint újra nekiront az ajtónak, hihetetlen erővel, és az ajtó hosszában végigreped.

Csak egy pillanatra tartja már vissza, szétfeszül, ahogy rugdossa, döngeti, vicsorgó pofával, szeme sárgán villog, Arnie sohasem látott még ekkora farkast...

S ez az iszonyatos acsargó morgás mintha mégis emberi hang lenne.

Az ajtó recseg-ropog, aztán enged, s pozdorjává törik. Ez mindjárt benn lesz.

A sarokban, a szerszámok összevisszaságában ott egy csákány nekítámasztva a falnak. Arnie előrelendül, odakap érte, míg a farkas beront, és ugrásra kész, fülét hátracsapja, nyelve kilóg, sárga szeme a sarokba szorult emberre villan. Mögötte, a darabokra tört ajtó nyílásán át havat kavart be a szél.

Vicsorogva ugrásra lendül, s Arnie nekivágja a csákányt.

De csak egyszer.

A széttördelt ajtón át a lámpa nyomorúságosan vakki fénye megcsillan a havon.

A szél csak süvít és füttyül.

És felhangzik az első sikoly.

Valami iszonyatos tört a városra, észrevétlenül, ahogy a telihold járja az útját a magasban. Az emberfarkas. Jövele éppoly érthetetlen, mint a ráké, vagy az ámokfutóé, vagy a gyilkos tornádóé. Eljött, most és éppen ide, ebbe az eldugott kisvárosba, valahol Maine államban, ahol még heti eseményszámba megy a sült babos vacsora a parókián, ahol a gyerekek időnként még mindig visznek a tanító néninek egy kosár almát, s ahol a helyi nyugdíjasegylet

kirándulásairól aprólékos gonddal számol be a városka hetilapja. Jövő héten majd komorabb hír jelenik meg benne.

Kint a nyomokat kezdi belepni a hó, és a szél mintha még mindig örömét lelné a süvöltözésben. Istennek, fénynek nyoma sincs ebben a lelketlen hangban. Mindenütt csak a jég s akomor tél.

Eljött az emberfarkas.

FEBRUÁR

Hm, a szerelem, álmodozik Stella Randolph keskeny, férfit soha nem látott ágyában, s ablakán beszűrődik a Valentine-napi telihold hideg, kékes fénye.

Hm, a szerelem olyan lehet, mint...

Stella Randolph, akinek varrószalonya van a városban, az idén húsz Valentine-napi üdvözlőlapot kapott - egyet Paul Newmantól, egyet Robert Redfordtól, aztán John Travoltától... sőt egyet még a Kiss együttesből Ace Frechleytől is. Ott sorakoznak kihajtva az ágyával szemközti fiókos szekrényen, sápadtan világít rájuk a hold. Mindet ő küldte saját magának, az idén is, mint mindig.

A szerelem olyan lehet, mint egy csók naplementekor... vagy igen, olyan, mint a szerelmes regények végén az utolsó csók, az az igazi... olyan lehet, mint a rózsák az alkonyati fényben.

A városban persze kinevetik, hát hogyan nevetnék ki. A kölykök kicsúfolják, és lopva vihorásznak rajta, s néha, ha az utca túlsó felén kellő biztonságban érzik magukat, és Neary rendőrbiztos sincs a küszöbön, csúfondáros, éles szopránjukon "dagi-dagi-dagadék"-ot kiabálnak át rá, de akkor is, ő tudja, milyen a szerelem, és milyen a hold. A szalonya lassanként csödbe megy, ő meg túl kövér, de ezen az álmodozós éjszakán, mikor a hold átható kék fényvel világít be a zúzmarás ablakon, mégis úgy érzi, jöhet még szerelem, szerelem és a nyár illata, ahogy érte jön majd...

A szerelem olyan lehet, mint egy férfi borostás álla, mely szúr és kapar...

És hirtelen kaparászás hallatszik az ablak felől.

A könyökére támaszkodik, lecsúszik róla a takaró. A holdfényt sötét árnyék takarja el - alaktalan, de igen, ez valami férfi, és rögtön arra gondol: Csak álmodom... de álmomban beengedem, álmomban én magam fogom beengedni. Talán mocskosan hangzik a szó, de csak ahogy az emberek használják, igazából tiszta, és ez a helyes szó rá: a szerelem olyan, mint amikor a férfi megkíván egy nőt.

Felkel, meg van győződve róla, hogy ez csak álom, mert az ablakon tényleg ott egy előregörnyedő férfi, ismeri is, mindennap ott megy el mellette az utcán.

Hisz ez...

Jön, jön a szerelem értem, értem jött a szerelem.

De ahogy kövérkés ujjai az ablakpárkányhoz érnek, látja, hogy ez egyáltalán nem férfi, az egy állat ott kinn, hatalmas, bozontos farkas, mancsa már a külső párkányon, lába hátsójáig a hóba süpped, amelyet a ház nyugati oldalához hordott a szél, itt kint, a külvárosban.

De hát ma Valentine-nap van, és a szerelemnek kell jönnie, gondolja: még álmában is becsapta a szeme. Ez egy férfi, méghozzá az a bizonyos férfi, és milyen veszedelmesen jóképű.

Veszedelem, igen, a szerelem veszedelem!

És eljött ezen a holdfényes éjszakán, érte jött, és őt akarja...

Feltépi az ablakot, és csak a betörő hideg, amely átjárja könnyű hálóingét, ébreszti rá, hogy ez nem álom. A férfi eltűnt, és félájultan rádöbben, soha nem is volt ott. Remegve, tapogatózva lép hátra, a farkas egyetlen ugrással a szobában van, s ahogy megrázza magát, a hó álomszerűen, akár a vattacukor száll a holdfényben.

De hát a szerelem! A szerelem olyan... olyan, mint egy sikoly.

Túl későn jut eszébe Arnie Westrum, akit széttépvé találtak meg a bakterházban, nem messze a várostól. Túl későn... A farkas nesztelenül közelít hozzá, hideg, sárga szemében kéjesen villana a fény. Stella Randolph lassan hátrál férfit soha nem látott ágya felé, míg kövérkés térdhajlata a széléhez nem ér, és akkor összeesik.

A holdfény ezüstös csíkokat vet az állat bundájára.

A komódon megrezzennek a Valentine-napi üdvözlőlapok az ablakon át betóduló szellőkéstől, lustán himbálózva leesik az egyik, hangtalanul, nagy íveket ír le a levegőben.

Már az ágyon, a torka mellett az egyik mancsa, érezni a leheletét... forró, de valahogy mégsem kellemetlen. Sárga szeme rámered.

- Szerelem - suttogja, és lehunyja a szemét.

És ráesik.

A szerelem, akár a halál.

MÁRCIUS

Megjött az idej utolsó hóvihár - a nedves, nehéz hó ólmos esőbe vált, ahogy beáll a sötétség, s leszáll az éj -, ágakat söpör magával a városon keresztül, puskaövésszerűen ropog a száraz, korhadt fa. Természetanyánk levetkőzi a száraz ágakat, ezt Milt Strumfuller, a városi kölcsönkönyvtáros mondja kávézás közben a feleségének. Sovány, keskeny arcú, fakókék szemű férfi - és csendes, csinoska feleségét tizenkét éve állandó rettegésben tartja. Ezt persze kevesen gyanítják - közülük az egyik éppen a rendőrbiztos felesége, Joan -, de a város sötét kis hely, senki sem veszi biztosra, csak ők tudják. A város pedig nem fecsegi szét a titkait.

Miltnek úgy megtetszik saját mondata, hogy el is ismétli: Hát igen, természetanyánk levetkőzi a száraz ágakat... aztán hirtelen elalszik a villany, és Donna Lee halk, kis sikolyt lehel. És kilöttyenti a kávé.

- Feltörlöd - mondja a férfi ridegen. - Feltörlöd, most rögtön... azonnal.

- Hát persze, édesem, azonnal.

Esetlenül tapogatózik a sötétben a konyharuháért, hogy feltörölje a kiloccsant kávé, s közben beüti sípcsontját a zsámolyba. Felkiált. Férje pedig jóízűen felnevet a sötétben. Nincs is annál szórakoztatóbb, mint ha a feleségének fájdalmat okozhat. Ennél már csak a Reader's Digest viccei jobbak talán. Nahát, azok a viccek - Bakahumor, Élet az Államokban -, azoktól tényleg meg kell szakadni.

Ahogy a száraz ágaktól, természetanyánk néhány villanyvezetéktől is megszabadult azon a márciusi éjszakán. Az ólmos eső ráfagyott a vezetékekre, egyre hízott rajtuk a jég, amíg csak le nem szakadtak, s az útra zuhanva tekeregtek, mint egy fészeknyi vipera, s kék szikrákat hánytak.

Sötétség borult az egész városra.

Aztán, mintha kitombolta volna magát, csitulni kezd a vihar, éjfél előtt nagyot zuhan a hőmérő higanyszála, nulláról mínusz kilenc fokra. A kásás, latyakos hó furcsa szobrokra emlékeztetve fagy meg. Az öreg Hague kaszálóján - amit a helybéliek csak tizenhat hektárosnak neveznek - ijesztően idéltlen alakzatokban dermed meg az ólmos eső. A házakban még mindig sötét van, kattogva hűlnek ki a kazánok. A karbantartók még mindig nem tudnak rámentni a korcsolyapályaszerű utakra.

Oszladozik a felhőtakaró. Foszlányai között ki-be bujkál a telihold. Csak úgy csillog a jég a Fő utcán.

A nagy sötétségben hirtelen üvöltés hallatszik.

Később már senki nem tudja megmondani, honnan jött a hang, egyszer csak ott volt mindenütt és sehol sem, ahogy a telihold megvilágította a házakat, ott volt mindenütt, és mégsem volt sehol, ahogy a márciusi szél egyre erősödött, s aztán felbődült, mintha egy feltámadó normann harcos fújta volna meg kürtjét, s a hang magányosan és vérfagyasztóan

szállt a szélben.

Donna Lee is hallja, mellette kellemetlenkedő férje alszik, akivel már kín megosztani az ágyat. Neary rendőrbiztos is hallja, ahogy hosszú ujjasában ott álldogál a hálószoba ablakánál Laurent utcai lakásában. Ollie Parker, a kövér és erélytelen iskolaigazgató is hallja külön hálószobájában, és mások is. Köztük egy tolokocsis kisfiú is.

De senki nem látja. És senki sem tudja, ki lehetett az a csavargó, akit másnap reggel a karbantaró talált meg, amikor végre kimerészkedett a patakhoz, hogy megjavítsa a leszakadt vezetékeket. A csavargó csonttá fagyott, feje hátrahanyatlott a néma sikolyban. Rongyos, öreg kabátja s alatta az ing feltépve. Vérbe fagyva, üveges tekintettel bámulja a leszakadt vezetékeket, kezét még mindig védekezőleg maga előtt tartja, ujjai között jégvárta.

És körös-körül nyomok.

Farkasnyomok.

ÁPRILIS

A hónap közepére az utolsó, rövid hóviharak is záporokká szelídülnek, s valami meglepő történik Tarker's Millsben: minden kizöldül. Natty Tellingham marhahatározó taván is elolvadt a jégtakaró, és a Nagyerdő csapásain is egyre zsugorodnak a hófoltok. Megismétlődik a régi, de mindig csodás trükk: jön a tavasz.

Közeledtét a városka népe is megünnepli a ráboruló árny dacára, ki-ki a maga módján. Hague mami pitét süt, és a konyhaablak párkányára teszi ki hűlni. Vasárnap az Isteni Kegyelem baptista templomban Lester Lowe tiszteletes Salamon énekéből olvas fel, és prédikációjának ezt a címet adja: "Az isteni szeretet kikelete". Ünnepel Chris Wrighton is, a városka címzetes korhelye, igaz, a maga világias módján, s megejtí esedékes "nagy tavaszi ivászatát", ott tántorog a kerekedő áprilisi hold valóságos fényében. Billy Robertson, a város egyetlen ivójának csaposa és egyben tulajdonosa nézi, amint támolyog kifelé, és odamormogja a pincérmőnek:

- Ha ez a farkas ma is rátör valakire, alighanem Chris lesz az.

- Ne is mondja inkább - válaszol a pincérmő, és megborzong.

Elise Fournier a neve, huszonnégy éves, és lelkesen eljár a baptista gyülekezetbe, még a kórusban is énekel, de csak azért a buzgalom, mert titkon szerelmes a tiszteletesbe. Mégis azt tervezgeti már, hogy itt hagyja a várost, szerelem ide vagy oda, ez a farkashistória kezd az idegeire menni. Úgy gondolja, hogy a közeli kikötővárosban, Portsmouthban még a borraivaló is nagyobb lesz, nem is szólva arról, hogy az ottani farkasok legfeljebb ha kimenős matrózok.

Ahogy gömbölyödik a hold, az idén már harmadjára, egyre vészterhesebbek az éjszakák, a nappalok még csak elviselhetők. Délutánonként papírsárkányok lepik el az eget a rezesbanda emelvénye fölött.

A tizenegy éves Brady Kincaid is kapott egy keselyűforma sárkányt, s most teljesen belefeledkezett a játékba, ahogy mozog kezében a sárkány zsinórja, mintha valami élőlényt szorongatna, csak bámulja, hogy zuhan alá s emelkedik fel ismét. Eszébe sem jut, hogy haza kellene mennie vacsorázni, észre sem vette, hogy a többi sárkányeregető gyerek már mind hazaszállingózott, doboz, sátor alakú, alumíniumvázás sárkányikat gondosan hónuk alá szorítva, nem is látja, hogy egyedül maradt. Csak a lassan elszürkülő ég, az egyre növekvő árnyékok ébresztik rá, hogy túl sokáig időzött, hogy a hold éppen most kel a park fái felett. Ez az első langyos tavaszi, teliholdas este, már nem is hűvös fehér, inkább narancsos fényű a kerek hold, de Bradynek ez már fel sem tűnik, csak az zakatol a fejében, hogy túl sokáig maradt, és a papája biztosan leken érte egy-két fülest...

És egyre sötétedik.

Az iskolában csak vigyorgott az osztálytársai rémtörténeteinek az emberfarkasról, azt mondták, az ölte meg azt a csavargót múlt hónapban, az azelőtti hónapban azt a kövér vénkisasszonyt,

Stella Randolphot, azelőtt meg a baktert. Hát most nem nevetne rajta. Ahogy az áprilisi szürkületet lassan narancsosra festi a hold, egyszerre olyan valóságosnak tűnnek azok a rémmesék.

Amilyen gyorsan csak tudja, kezdi feltekerni a sárkány zsinórját, ráncigálná le az égből. De a nagy sietségben, s ahogy a szél hirtelen elül, a sárkány a rezesbanda emelvénye mögött landol.

Elindul felé, menet közben is tekeri a zsinórt, riadtan hátrasandít... és egyszerre a zsinór megrándul a kezében, ide-oda himbálózik, olyan, mint amikor a pecabotját rángatta az a nagy hal, ami ráakadt a Tarker-pataokban. Dühösen ránéz, s máris meglazul a zsinór.

Velőtrázó ordítás tölti be az éjszakát, a gyerek felsikolt. Most már elhiszi. Igen, most már elhiszi, hát jó, csak már késő, sikolya belevész abba az acsarkodó morgásba, ami máris hátborzongató vonítás.

A farkas ráront, igen, két lábon, bozontos bundája narancsszínű az izzó hold fényében, zöld szeme lidércesen világít, és az egyik mancsában - nem is mancs ez, inkább karmokban végződő emberi kéz - Brady keselyűforma sárkánya rángatózik vadul.

Brady futásnak eresne, de már karmok szorítják, valami furcsa szag, vér- és fahéjillat keveréke csapja meg az orrát, és másnap a háborús emlékmű tövében találják rá, fej nélkül, bensője kiszaggatva, megmerevedett ujjai még mindig a sárkány zsinórját szorongatják.

A sárkány vergődik, szállna az ég felé, miközben a keresésére indult csapat tagjai döbbenet és öklendezve fordítják el a fejüket. A sárkány szabadulna, hisz feltámadt a szél, szabadulna, mintha érezné, milyen remek idő is lesz ma sárkányeregetésre.

MÁJUS

A hazatérés vasárnapját megelőző éjjel az Isteni Kegyelem baptista templom parókiáján Lester Lowe tiszteletes valami borzalmasat álmodott, remegve és izzadságtól lucskosan ébred, s a szűk ablakokra mered. Szemközt, az út másik oldalán templomát látja, nézi, amint a hold ezüstös csíkokat vet a parókia hálószobájába, és már-már azt várja, hogy a következő pillanatban megjelenjék az emberfarkas, amiről azok a habókos vénemberek sutyorásznak az egész városban. Aztán lehunyja a szemét, és bocsánatért esedezik, amiért egy ilyen ostoba babona megzavarhatta a hitében, "Jézus nevében, ámen"- suttogja imája végén, még annak idején az anyja tanította, hogy így fejezze be minden imáját.

Hm, de az az álom...

Álmában már másnap volt, s éppen hazatérés napi prédikációját tartotta. Ezen a napon (amit már csak a legvénebb különc öregek neveznek a régi otthon vasárnapjának) mindig megtelik a templom, nem úgy, mint a legtöbb vasárnap, amikor félig vagy teljesen üres padosorok előtt kell prédikálnia, ilyenkor minden hely foglalt.

Álmában olyan lelkesedéssel, olyan magával ragadóan prédikált, ahogy csak nagy ritkán sikerül a valóságban. Rendszerint monoton hangon eldarálja a beszédet, talán azért is esett vissza olyan feltűnően a templomjáró hívek száma az utóbbi tíz esztendőben. De ezen a reggelen szinte izzik a hangja, sohasem prédikált még ilyen hévvel, s a választott ige: "Közöttünk jár a Gonosz". Újra meg újra visszatér ehhez a mondathoz, nem is veszi észre, milyen érdes és átható a hangja, hogy beszéde szinte költőien szárnyal.

A Gonosz, mondja a híveknek, mindenütt jelen van. A sátán, mondja, mindenüvé beférkőzhet. Az iskolai táncmulatságra. Ott lehet, amikor egy csomag cigarettát vesztek, amikor váraoztok a négy óra negyvenes bangori távolsági buszra. Mellettetek ülhet a rockkoncerten vagy ahogy süteményt esztek a Fő utcai kávézóban. A Gonosz, suttogja nekik hátborzongatóan, és minden szem rászégeződik, beszéde letaglózza őket. Féljétek a Gonoszt, mert álnokul mosolyog rátok, és azzal hiteget benneteket, hogy a szomszédotok, de jaj, testvéreim, élesek az ő fogai, és keservesen megtapasztalhatjátok még az ő szemforgatását. S

a Gonosz most itt jár közöttünk, itt jár a városban. Ő az...

De félbeszakad a beszéd, oda az ékesszólás, mert a napfényes templomban valami iszonyatos történik. Borzadva látja, hogy a gyülekezet bárányai farkassá lesznek mind, egytől egyig, mind a háromszáz lálek. Victor Bowle, a polgármester, aki mindig olyan sápadt, pocakos és kövér... sötétedik, eldurvul a bőre, alóla előtör a bozontos szőr! Violet MacKenzie, a zongoratanárnő... aszott vénkisasszonyteste egyre dagad, vékonyorra ellaposodik! A kövér természetrajztanár, Elbert Freeman még kövérebb lesz, kifényesedett kék öltönye szétreped, s a szőrösömök úgy türemkednek elő, mint ahogya régi, lukas díványból a kóc. Széles ajka, akár egy hólyag, felhasad, s felfedi zongorabillyentyű méretű fogait!

A Gonosz, mondaná Lowe tiszteletes álmában, de nem jön a szájára szó, és döbbenet letántorodik a szószékről. Amint Cal Blodwin, a gyülekezet presbiterje fejét oldalra billentve vicsorogva vonaglik a padsorok között, az összegyűjtött pénz szertesét gurul az ezüsttálcáról. A zongoratanárnő nekiront, összeakaszkodva marakodnakk, s mégis mintha... dühödt morgásuk emberi hangra emlékeztetne.

S erre a többiek is egymásnak esnek, akkora a hangzavar, mint etetéskor az állatkertben, és Lowe tiszteletes félig önkívületben felkiált: A Gonosz! Mindenütt a Gonosz! Mindenütt! Minde... De ez már nem az ő hangja, ez valami artikulálatlan, acsargó hang, és ahogy lenéz, fekete öltönye ujjából durva mancsot lát előbukkanni.

Aztán felébred.

Csak álom gondolja, s visszatér az ágyra. Csak álom, Istennek hála.

De amikor a teliholdas éjszakát követő reggel, a hazatérés vasárnapjának reggelén kinyitja a templomajtót, az nem álom, ami a szeme elé tárul. Clyde Corliss, a templomszolga szétmarcangolt teste arccal a szószékre borulva, mellétámasztva a partvis.

Ez nem álom, de bárcsak az lehetne, gondolja Lowe tiszteletes remegve. Rémülten levegő után kapkod, és sikoltozni kezd.

Visszatért hát a tavasz- s az idén a Gonosz is megjelent vele együtt.

JÚNIUS

Az év legrövidebb éjszakáján Alfie Knopfler, aki a város egyetlen kávézóját, a Tereferét vezeti, csillogóra suvickolja a hosszú bárpultot, fehér ingének ujját felgyűrte izmos, tetovált karján. A kávézóban sehol egy vendég, s ahogy végzett a pulttal, megáll egy kicsit, kinéz az utcára, s egy ugyanilyen virágillatú, kora nyári estére gondol, amikor első kalandja megesett, a lányt Arlene McCune-nak hívták - azóta már férjnél van, még hozzá a szomszéd város legsikeresebb fiatal ügyvédje vette el. Uram Isten, hogy fickándozott azon az éjjel, ott a kocsija hátsó ülésén, s milyen édes illatot sodort a szél!

Nyár van, nyitva az ajtó, széles sávban világít be a hold. Biztosra veszi, hogy a kávézó azért néptelenedett így el, mert az emberek tartanak attól a bestiától, hisz telihold van, de Alfie-nak nincs félnivalója. Minek is félne, hiszen még mindig jó száztíz kilót nyom, s ennek nagy része még a régi szép időkből való keménykötésű matrózizom, s a forgalom miatt sem aggodalkmaskodik, tudja, hogy a törzsvendégei úgyis sorra megjelennek holnap reggel szokásos reggelijükért s kávéjukért.

Lehet - gondolja -, hogy azért ma egy kicsit korábban zárok, rácsavarom a kávétermosztra a tetejét, beteszek egy karton sört a bevásárlókosárba, aztán megnézem az éjszakai filmet az autósmoziban. Júniusi meleg, telihold, a lehető legkellemesebb idő egy ilyen szabadtéri mozizáshoz - néhány sör mellett. S de jó lesz majd felidézni a hajdani hódításokat!

Éppen a kávéfőzőgéphez fordul, amikor nyílik az ajtó, és Alfie lemondóan visszafordul.

- Áá, hogy van?- kérdezi, mert a betérő a törzsvendégeinek egyike, bár ritkán látni reggel tíz előtt.

A vendég bólint, s kedélyesen néhány szót váltanak.

- Kávét?- kérdezi, amint a vendég felül az egyik párnázott, piros bárshézkre.

- Igen, legyen szíves.

Na nem baj, még mindig odaérek az éjszakai filmre, gondolja Alfie. Nem úgy néz ki, mint aki sokáig akar maradni. Fáradtnak látszik. Vagy lehet, hogy nincs egészen jól. Még mindig van egy csomó időm, hogy...

A döbbenettől befejezetlen marad a mondat. Bambán előremered. A kávéfőzőgép makulátlanul tiszta, mint minden a Tereferében, domború acélborítása csillog, mint egy fémtükör. De valamai elképesztő és visszatszító tükröződik benne. A törzsvendég, akit naponta lát, akit Tarker's Millsben mindenki mindennap lát, alaktalanná torzul. Vonásai szétszúznak, eldurvulnak, kiszélesedik az arca. Reped, reped rajta az ing... és hirtelen szétszakad. S milyen abszurd, Alfie Knopflernek semmi más nem jut az eszébe, mint az idétlen tévéshow, A behemót, amit az unokaöccse, a képernyő elé szegeződve szokott bámulni.

A törzsvendég egyszerre megnyerő és jelentéktelen arca elállatiasodik. A törzsvendég meleg barna szeme rémíszítő aranyos-zöld fényt ad. A törzsvendég felkiált... de a hang megtörik, és egyre mélyebb regisztereken át dühödt, öblös morgásig liftezik.

Ez - ez a valami, az a bestia, ez az emberfarkas vagy akármicsoda is - már a pulton tapogatózik, feldönti a cukorszórót, a vastag üveghenger görög, kiömlik a cukor, de aztán elkapja és nekivágja a falnak, ahol a polcon az italosüvegek sorakoznak, és csak egyre ordít.

Alfie fordultában leveri a kávéstermoszt a polcra. Az edény a padlónak csapódik, forró kávé spriccel mindenfelé, leforrázza a bokáját. Az éles fájdalomtól s a rémülettől felkiált. Igen, most már fél. Száztíz kilójának magabiztosságát, ray unokaöccsét, a légyottot Arlene McCune-nal a hátsó ülésén, mind kisöpörte agyából a rémület, s itt van a vadállat, olyan, mint az autószozi horrorfilmjeiben a szörny, amely egyszerre csak lelépett a vászonról.

Rémítő könnyedséggel felugrik a pultra, ruhája rongyokban lóg. Alfie hallja, ahogy a kulcsok és az apró megcsörrennek a zsebében a remegéstől.

A farkas ráveti magát, Alfie próbál elhajolni, de elbotlik a termoszban, csúszva menekülne a piros linóleumon. Megint a velőtrázó ordítás, meleg, undorító lehelet tolul az arcába, és égető, vörös fájdalom nyilallik át rajta, amint az állat belemar a hátába, és egytelen rántással feltépi az izmokat. Vércseppek pötytyözik a padlót, a pultot, a grillsütőt.

Alfie feltápáskodik, szétmarcangolt hátából dől a vér, sikoltana, de belekáprázik a szeme a bevilágító nyári hold fehér fényébe.

És megint ráugrik.

A holdfény volt az utolsó, amit Alfie még látott.

JÚLIUS

Elmarad a Függetlenségi Nyilatkozat tiszteletére tervezett tűzijáték.

Még a hozzá legközelebb állók is értetlen közönnyel fogadják, amikor Marty Coslaw erről panaszkodik. Talán mert fel sem fogják, mekkora csalódás ez neki.

- Ugyan, ne butáskodj- mondja az anyja nyersen. Gyakran ilyen hozzá, s ha el kell altatnia a lekiismeret-furdalását emiatt, mindig azt mondja magában, hogy nem fogja csak azért elkényeztetni, mert nyomorék, és egész életét tolokocsiban kell leélnie.

- majd jövőre!- mondja a papája, s hátba veregeti.- Kétszer olyan jó lesz! Kétszer olyan átkozottul jó! Majd meglátod, öcskös! Hejjej!

Herman Coslaw a helyi középiskola tornatanárja, és a fiával szinte mindig ezen a hangon beszél, amiről Marty magában azt gondolja, hogy ez a papa haverkodó hangja. És állandóan azt hajtogatja: Hejjej!

Az igazság az, hogy Marty kicsit idegesíti Herman Coslaw-t. Herman olyan vad és

örökmozgó gyerekek között tölti egész napját, akik versenyt futnak-úsznak, és jó nagyokat suhintanak a baseballütőkkel. S miközben tanácsokat osztogat jobbra-balra, irányítja őket, néha felnéz, és ott látja a közelben Martyt, aki a tolószékéből figyeli a sürgés-forgást. És ez idegesítette Hermant, már pedig ha ideges volt, akkor öblös, haverkodó hangon beszélt, hejjejezett, és áááátkozottulozott. Ás Martyt öcskösnek nevezte.

- Hihhihi, most az egyszer nem kapod meg rögtön, amit akarst- mondja a nővére, amint próbálná neki elmagyarázni, mennyire várja minden évben, hogy a parkban apró pukkanások után végre nagy durranások közepette az égbe pattanjanak a szikracsóvák, s hogy a várost körülvevő dombokról visszhangozzanak a csattanások. Kate tizenhárom éves, majd három évvel idősebb Martynál, és mélyen meg van győződve arról, hogy mindenki szereti az öccsét, csak mert az nem tud járni. Még örül is, hogy legalább a tűzijáték elmarad.

Coslaw nagypapára nem hatott különösebben a hír, pedig Marty az ő megértésére mindig számíthatott.

- Már hogy maradna el az ünnepség, fiam!- mondta nehézkes, szlávos kiejtésével. Kint ült a verandán, Marty tolószéke halkán surrogott, ahogy az üvegajtón át kiment hozzá beszélgetni. Coslaw papa ott üldögélt, és a lankás gyepen túli Nagyerdő felé nézett, kezében egy pohár snapsszal. Ez július másodikán történt, két nappal azelőtt.- Csak a tűzijáték marad el. És te is tudod, miért.

Tudta. A gyilkos miatt. Az újságokban Teliholdas Gyilkosnak nevezik, és Marty már az iskolában, még a vakáció előtt hallotta, ahogy a többiek súgtak-búgtak róla. Egy csomó gyerek azt mondta, hogy a Teliholdas Gyilkos nem is igazuio ember, hanem valami természetfölötti lény, talán emberfarkas. Marty persze nem hitte- emberfarkas csak a horrorfilmekben létezik-, inkább valami örült ficckó lehet, akire teliholdkor rájön a gyilkolhatnék. És most elmarad a tűzijáték, a miatt a nyavajás kijárási tilalom miatt.

Januárban, ahogy a verandaajtónál ücsörgött, és nézett kifelé, hogy hordja a szél a havat a fagyos földön, vagy amikor a bejárati ajtónál álldogált mreven, mint egy szobor, leszíjazott lábakkal, és figyelte, amint a többi gyerek a szánkóját húzza a hegyoldal felé, arra gondolt, milyen más is lesz majd a tűzijáték estéjén. Elképzelte, ahogy a meéleg nyári éjszakában hideg kólát szopogat, s közben kigyúlnak a tűzrózsák a sötétben, meg a tűzkerekek, és még az amerikai zászlót is megcsinálják petárdákból.

Erre most elmarad... és akárki akármit is mond, számára az egész ünnepet tönkretették. Tönkretették július negyedikét.

Csak Al bácsi értette meg, a nagybátyja, aki késő délelőtt beviharzott, hogy együtt ebédeljen velük, még hozzá a szokásos ünnepi zöldborsós lazacot. Ebéd után csuromvizes fürdőnadrágban ott álldogált mellette a veransán (a többiek az új medencében úszkáltak és nevetgéltek a ház másik oldalánál), és figyelmesen hallgatta.

Marty aggodalmasan nézett fel rá, amint elmesélte.

- Érted, mire gondolok? Érted? Hiába mondja KATE, ennek semmi köze ahhoz, hogy nem tudok járni, vagy hogy összekeverem az ünnepeket a tűzijátékkal, mint ahogy a nagypapa hiszi. Csak ez nem igazság, mikor már olyan régóta vártál rá... milyen dolog ez a polgármestertől meg néhány betojt tanácsostól, hogy csak úgy fogják magukat, és lefújják az egészset. Mikor annyira vágytál rá. Érted?

Kínzóan hosszú volt a csend, míg Al bácsi a választ fontolgatta. Elég hosszú ahhoz, hogy Marty meghallja, hogyan csattan a békatalp a medence mélyebb felének falán, s hogy a papa öblös, erős hangján azt kiabálja:

- Hû, de csinos vagy, Kate! Hejje! Hühüüü, de még milyen!

Aztán Al bácsi csendesen azt mondta:

- Hát persze. És azt hittem, találtam is neked valamit. Talán rendezhetsz magadnak külön ünnepséget.

- Külön ünnepséget? Magamnak? Hogy gondolod?

- Gyere oda a kocsimhoz, Marty. Van nálam valami... na, majd meglátod.- S még mielőtt Marty megkérdezhetne volna, micsoda az, hosszú lépteivel már meg is indult a ház körüli betonúton. Zümmögve gurult a tolókosci az úthoz, el a medence zajától, a lubickolástól, a sikkantgatásoktól, a békatalp csattogásától. S el a papa öblös, haverkodó hangjától. A tolókosci halkán, egyenletesen zömmögött, Marty alig hallotta, egész életében ez a hang s a fémszíjak csörrenése kísérte minden mozdulatát. Al bácsinak Mercedes sportkupéja volt. Marty tudta, hogy a szülei helytelenítették a megvételét (huszonnyolcezer dollárért kész életveszély- mondta egyszer fitymálóan az anyja), de Marty imádta a kocsit. Al bácsi elvitte egyszer autózni a várost átszelő mellékúton, és nagyon gyorsan hajtott, hetven, talán nyolcvan mérfölddel is. El sem árulta, mennyivel mentek.

- Ha nem tudod, nem fogsz félni- mondta. De Marty odaért és megállt, nagy celofáncsomagot tett a kisfiú vékony, sorvadt combjaira.

- Tessék, öcsi. És boldog július negyedikét!

Amit Marty először megpillantott, azok a furcsa, kínai jelek voltak a csomag címkéjén. Ahogy meglátta, mi van benne, összeszorult a szíve az izgalomtól. Tele voltak petárdákkal.

- Azok a piramis alakúak színjátékszókak- mondta Al bácsi.

Marty szóhoz sem jutott az örömtől, meg akarta köszönni, de egy hang sem jött ki a torkán.

- Meggyújtod a gyújtózsínort, leteszed, és a szivárvány összes színében fog sziporkázn.

Azok a cső formájúak, amelyekből pálcika áll ki, azok üvegrakéták. Tedd be őket egy-egy üvegbe, s azonnal beindulnak. Azután van még két római gyertya... és persze egy csomag durranós is. De azokat inkább holnap próbáld ki.

Al bácsi az uszoda felé nézett, ahonnyan a zajok hallatszottak.

- Köszönöm!- Marty végre levegőt kapott a nagy izgalom után.- Köszönöm, Al bácsi!

- Csak aztán el ne áruld a mamának, hogy kitől kaptad!- mondta még.- Hiába magyarázkodnál neki, annyi lenne, mint süketnek a jóreggelt. Rendben?

- Persze, persze- válaszolta Marty, bár fogalma sem volt, hogy mi köze a süketeknek meg a jóreggeltnek a tűzijátékhoz.- De biztos, hogy neked nem kellenek, Al bácsi?

- É még tudok szerezni, ha akarok. Ismerek egy fickót Bridgtonban. Sötétedés után átmehetnek hozzá, addig dolga van.

Marty fejére tette a kezét.

- Akkor tartsd meg a te külön július negyedikédet, amikor már mindenki lefeküdt. De nehogy meggyújtsd a durranósakat, mert mindenkit felébresztesz velük. Aztán meg, az isten szerelmére, nehogy felrobbantsd a kezedet, mert a nővérkém soha többet nem áll szóba velem.

Nevetett, beszállt a kocsi, begyújtotta a motort, intett egyet Martynak, és már ott sem volt, miközben Marty még mindig valami köszönőmfélét hebegt. Ott maradt még egy pillanatig, nézett a nagybácsija után, s közben nagyokat nyelt, nehogy sírni kezdjen. Aztán az ingébe dugta a csomagot, és a zümmögő tolókoscival visszagurult a házhoz, a szobájába. Máris azt várta, mikor lesz végre éjszaka, mikor alszik már mindenki.

Ő feküdt le elsőként. Bejön az anyja, hűvösen megpuszítja, és jóéjszakát kíván, s nem néz Marty merev lábára a takaró alatt.

- Ugye minden rendben, Marty?

- Igen, mami.

Az anyja megáll, mintha még mondani akarna valamit, aztán megrázza kicsit a fejét. Kimegy.

Jön Kate. Nem ad pusztit, csak odadugja az arcát Marty nyakához, és ő érzi az úszómedence klóros szagát a hajában.

- Látod? Mégsem kapsz meg mindent, csak mert tolókosciban ülsz.

- Csodálkoznál, ha tudnád, mit kapok- mondja szelíden, és a nővére gyanakvóan méregeti egy pillanatig, mielőtt kimegy.

Az apja jön be, leül az ágya szélére. Már megint azon az öblös, haverkodós hangon beszél.

- Minden oké, nagyfiú? Korán feküdtél ma le. igazán.

- Egy kicsit fáradt vagyok, apu.

- Rendben.- Megveregette Marty semmire se jó lábát hatalmas tenyerével, s az arca öntudatlanul megvonaglik, aztán sietve feláll.- Sajnálom, hogy elmarad a tűzijáték, de csak várd ki, majd jövőre! Hejjej, öcskös!

Marty titokban somolyog.

Most várhat, amíg a többiek is lefeküdnék. Sokáig tart. Megy a tévé, a nappaliból becsípett nevetgélés és Katie éles vihorászása hallatszik. Nagyapa lehúzza a vécét, hallani a víz zubogását. Most az anyja trécsel telefonon, kellemes ünnepekt kíván valakinek, igen, mondja, szégyen, gyalázat, hogy elmaradt a tűzijáték, de gondolta is, a jelen körülmények között értehető, miért kellett. Igen, Marty persze csalódott volt. Aztán a beszélgetés végén elneveti magát, ha nevet, sokkal lágyabb a hangja, mint különben szokott. De ha Marty mellette van, szinte sohasem nevet.

Már fél nyolc felé jár az idő, lassan nyolc lesz, aztán kilenc. Marty időnként becsúsztatja kezét a párna alá, ott van-e még a tűzijáték celfoncsomagja. Fél tíz körül, amikor már elég magasan jár a hold ahhoz, hogy bevilágítson a szobába, kezd elcsendesedni a ház.

Kikapcsolják a tévét, Katie is megy aludni, de előbb azért nyafog egyet, hogy nyáron az összes barátja tovább fennmaradhat. Miután elvonul a szobájába, a szülők még beszélgetnek egy kicsit, de már nem lehet kivenni a szavakat, és...

...lehet, hogy közben elszundított, mert amikor újra megérinti a csodás csomagot, akkor veszi észre, hogy a házban minden nesz elült, s a hold még fényesebben világít, olyan fényesen, hogy árnyékot is vet. Előhúzza a csomagot meg egy doboz gyufát, amit korábban talált.

Pizsamafelsőjét betűri a nadrágjába, becsúsztatja a csomagot meg a gyufát, s készül felkelni.

Ez kész hadműveletet igényel, de csöppet sem fáj, bár mások néha azt hiszik. Semmit sem érez a lába, úgyhogy nem is fájhat. Megragadja az ágy végét, felhúzódkodik, aztán egyik lábát a másik utrán az ágy szélére rakja. Csak az egyik kezét használhatja, mert a másikkal meg kell kapaszkodnia abban a korlátban, amely az ágyánál kezdődik, s körbemegegy az egész szobán. Egyszer megpróbálta mindkét kezével megmozdítani a lábát, és tehetetlenül orra bukott a földre. A zuhanás hangjára mindenki odarohant.

- Te kis hülye, mit hősködsz?- suttogta Katie izgatottan a fülébe, miután besegítette a tolókcocsiba. Egy kicsit megütötte magát, de egyre csak nevetett, pedig megdagadt a homloka, és felrepedt a szája.

- Meg akarsz halni? Huh!- Aztán sírva kiszaladt.

Ahogy már az ágy szélén ül, tenyerét a pizsamafelsőjébe dörzsöli, hogy biztosan ne csússzon. A korlátba kapaszkodva oda tud menni a tolókcocsához úgy, hogy hasznavehetetlen, pipaszár, de a tehetetlenségtől mégis súlyos lábát maga után húzza. Úgy ragyog a hold, hogy látja éles árnyékát a padlón.

A tolókcocsit fék rögzíti, az ezerszer ismételt mozdulat magabiztonságával könnyedén behuppan. Vár egy kicsit, levegő után kapkod, fülel a csendben, semmi nesz. - De nehogy meggyűjtsd a durranásokat ma est- mondta Al bácsi, s ahogy füleli a csendet, Marty tudja, hogy iagaza volt. Senkivel nem fogja megosztani az ünnepét. senki nem tudja meg, legalábbis holnapig, amikor majd megtalálják a megfeketedett pernyét a verandán, de akkor már nem számít. - A szivárvány összes színében fog sziporkázni - mondta Al bácsi. Még jó, hogy a szivárványnak nincs hangja.

kiengedi a féket, benyomja az indítógombot, látni a sötétben a kis sárga fényt, amely azt jelzi, hogy feltöltődött-e az elem, megnyomja a "jobbra" gombot, s a tolókcocsi jobbra fordul.

Hejjej! A verandával szembefordulva megnyomja az "előre" gombot. A kocsi előre gurul.

Marty lenyomja a dupla ajtó kilincset, megint az "előre" gombot. És kigördül a szobából.

Letépi a celofánpapírt a tűzijáték csodás csomagjáról, aztán vár egy kicsit, egészen

elvatrázsolja a nyári éjszaka, álmosan ciripelnek a tücskök, könnyű illatot sodor a szél, alig rezegnek a falevelek az erdőszélen, s szinte valóságosan a hold fénye.

De most már igazán nem tud tovább várni. Elővesz egy kígyó formájú petárdát, meggyújtja a gyufát, a kioldózsínort, és elbűvölten figyel, amint felröppennek a kékeszöld szikrák.

Varázslatosan nő, kígyózik a petárda, s a farkából láng tör elő.

Július negyediké, gondolja, s felcsillan a szeme. Július négy, július négy, boldog július negyedikét nekem!

A ragyogó fényesség után még egy-két felvillanó szikra, és kialaszik a kígyó. Marty gyorsan meggyújtja az egyik háromszög alakút, nézi, amint fellobban, fénye olyan sárga, mint a papa szerencsét hozó golfinge. Még mielőtt kialaszik, mohón meggyújtja a következőt, ugyanolyan bíborvörössel szökik a magasba, mint amilyenek a rózsák a medence körül, a sövény tövében. Égett puskapor bódító, nehéz szaga lengi be az éjszakát, aztán a szél meglibbenti s lassankét elfújja.

Tapogatózó keze egy durranósat húz elő, felbontja, még mielőtt észbe kapna, micsoda zûrzavart okozna, ha meggyújtaná - az éles csattanások, a géppuskaropogás-szerű zaj az összes szomszédot felébresztené: mi az, tűz van? árvíz? hívnák a tűzoltókat, s mindenki kirohanna a házból. S egy tizenegy éves kisfiú, akit Marty Coslaw-nak hívnak, egész biztosan szobafogságban kuksolhatna karácsonyig.

Arrébb tolja ölében a durranós "fekete macska" petárdát, izgatott örömmel tapogatózik a csomagban, és előhúzza a legeslegszebb színjátész petárdáját, ha van egyáltalán ilyen.

Majdnem akkora, mint az ökle, a boldog izgalomba kis félelem is vegyül, amint meggyújtja, s meglöki. Fénye ragyogó vörösre festi a sötét égboltot, s ebben a lázas izzásban Marty látja, amint nem messze a verandától megrezzennek és szétválnak a bokrok. valami halk torokköszörülő, morgó hangot hall. És kilép az a bestia. A gyeper szélén megáll egy pillanatra, szimatol. Már is felfelé tart az emelkedőn, Marty felé, aki elkerekedett szemmel ül tolokocsijában, a vászontámla fogja csak vissza, amint hátrahököl. Az állat előregörnyed, de Marty tisztán látja, hogy a hátsó lábán jár. Akárcsak egy ember. S a tűzijáték vörös fényében pokolian villog zöld szeme.

Óvatosan közeledik, nagy orrluka egyenletesen tágul, szűkül. Már megszimatozta a zsákmányt és azt is, hogy könnyű préda lesz. Marty is érzi az állat szagát, loncsos bundájának, izzadságának vad szagát. Megint felmordul. Nyers, véres májra emlékeztető vastag felső ajkát felhúzza, kivillannak agyarszerű szemfogai. Ezüstös, vörös fény játszik a szőrén.

Már majdnem elérte, karmos keze-mancsa a torkához kapna, amikor a gyerekek eszébe jut a felbontott durranós petárda. Félig öntudatlanul meggyújtja a gyufát és a kioldót. A gyújtózsínóron végigfutnak a vörös szikrák, sisseregve meg is pörkölik egy kicsit a kézfejét. A farkas megtántorodik és hátrahököl, meglepetten, kérdően felmordul, hangja, akárcsak a mancsa, majdnem emberi. Marty a pofájába vágja a petárdát.

Óriási csattanással robban fel, villózik a fény, puskaropogásszerű durranások sorozata hallatszik. Az állat fájdalomában és dühében felordít, hátrátántorodik, keze lehetetlenül kaszál, hogy lesöpörje az arcába csapódott égő puskaport. Marty látja, amint az egyik szeme kifordul, mennydörgésszerű robajjal egyszerre négy petárda lobbant fel az orra mellett. Ez már csak a megsebzett, fájdalomában ōrjöngő állat üvöltése. Mancsa az arca előtt, s ahogy felgyulladnak az első fények a házban, megfordul, s az erdő felé iszkol, csak a megpörkölt szőr bûze marad utána, s az első rémült, zavarodott kiáltások a házból.

- Mi volt ez?- Ez az anyja hangja, s most egy cseppet sem rideg.

- Mi a fene az?- Ez az apja, de a hangja most egyáltalán nem haverkodós.

- Marty?- Ez kate remegő hangja, nyoma sincs benne a gonoszkodásnak.- Marty, jól vagy? Coslaw nagypapa viszont átalusza az egészet.

Marty hátradől a tolószékben, a petárda utolsó, vörös szikrái pattognak. A fénye most már

szelíd halvány rózsaszín, mint pirkadatkor az ég alja. Túlságosan nagy volt az ijedtség, még sírni sem tud. De az ijedtségbe valami más érzés is keveredik, még ha szülei másnap felpakolják is, s elviszik Jim bácsihoz és Ida nénihez Stowe-ba, Vermont államba, ott kell maradnia a vakáció végéig. A rendőrség is helyeselte, hátha a Teliholdas Gyilkos újra rátörne Martyra, hogy elhallgattassa. Marty valójában diadalittas, s ez elnyomja még a sokk emlékét is.

Látta a szörny iszonyatos pofáját, és túlélte. S valami gyerekes ujjongást érez, amiről soha nem tud majd beszélni másoknak, még Al bácsinak sem, pedig ő talán megértette volna. Titkon örül, hiszen végül mégiscsak volt tűzijáték.

Míg szülei egyre azon tépelődnek, vajon mi játszódhat le benne, s vajon az élmény nem hagy-e lelkében maradandó nyomot, Marty érzi legbelül, hogy ez volt a legeslegjobb július negyedike.

AUGUSZTUS

- Biztosan az lesz az, az emberfarkas- mondja Neary rendőrbiztos. Feltűnően hangosan beszél, talán véletlenül, de inkább szándékosan, s Stan borbélyüzletében erre mindenki abbahagyja a beszélgetést. Már augusztus derekán járunk, évek óta nem tapasztaltak ekkora hőséget ilyen tájban, s éppen tegnap volt holdtölte. A városka hát visszafojtott lélegzettel várakozik.

Neary rendőrbiztos végigméri hallgatóságát, feláll helyéről, és Stan Pelky középső fodrászszékébe ül, s jelentőségteljesen, bírói hangsúllyal, mint a lélektan jeles ismerője, szónokolni kezd. Mélyenszántó gondolatait mind a középiskolai ismeretek végtelen tárházából meríti. Neary tagbaszakadt, bikanyakú ember, s a középiskolában inkább csak a Tarker's Mills-i Tigrisek rögbicsapatának szerzett góljaival vitézkedhetett, de azért mindig átsúszott, sőt még néhány közepesre is futotta.

- Vannak olyan fickók - magyarázza a hallgatóságnak-, akik... szóval, ööö, akikben mintha két ember lakozna. Olyan tudathasadások, értik. Nahát ezeket hívom én nyomoronc, rohadék pszichopátáknak.

Megáll, learatja a szavait követő tiszteletteljes csönd babérjait, aztán folytatja:

- Na most, ez a fickó, hát ez szerintem egy ilyen. Nem hiszem, hogy tudja, mit csinál, amikor teliholdkor elindul, és csak úgy kinyír valakit. Akárki is lehet, egy pénztáros a bankból, az egyik benzinkutas valamelyik kútnál, ott, a városba vezető úton, sőt lehet, hogy valaki itt közülünk. Már úgy értem, hogy belülről igazában egy vadállat, közben kívülről meg teljesen normálisnak tűnik, szóval ilyen, fogadni mernék. De ha azt kérdezik, hogy lehetséges, hogy valakiből egyszerre csak egy szőrös állat lesz, és üvöltözik a holdra.. hát nem, olyan nincs. Az csak gyerekeknek való blabla.

- Jó, jó, de hát a Coslaw gyerek, Neary?- kérdezi Stan, de közben gondosan nyírja a haját Neary hurkás tarkóján, s hosszú, éles ollója tovább csattog.

- Éppenséggel azt bizonyítja, amit mondtam- válaszolja Neary kissé ingerülten.- Az csak gyerekeknek való blabla.

Igazából tényleg bosszantó a Coslaw gyerek esete. itt ez a kölyök, az első szemtanú, aki szemtől szembe látta azt az örültet, aki halomra gyilkolt vagy hat embert a városban, köztük Alfie Knopflert, a barátját. És kihallgathatja a fiút? Nem. Tudja egyáltalán, hol van a gyerek? Nem. Meg kell elégednie azzal a tanúvallomással, amit a megyei rendőrségtől kapott, és még ehhez is meg kellett alázkodnia, jó, hogy nem térdén állva leééett könyörögni, csak hogy ennyit megkapjon. És miért? Mert ő csak egy kisvárosi senki, egy egyszerű rendőrbiztos, és a megyei kapitányságon taknyos kezdőnek nézik, aki még a cipőfűzőjét sem tudja tisztességesen megkötni. Csak azért, mert neki nem az a rohadék hekussapka van a fején. És az a vallomás! Nahát azzal éppenséggel kitörölhette volna a seggét is! A Coslaw kölyök szerint

az a "vadállat" a két métert is meghaladta, ruha helyett fekete, bozontos szőr borította az egész testét. Hatalmas fogai voltak, zöld szeme, és bûzlött, mint egy nagy rakás macskaszar. Karmai voltak, de emberi ujjai. Sőt még mintha farka is lett volna. farka, az hát, a jóistenit!

- Lehet- mondja Kenny Franklin az egyik székben a sorban, a fal mellől-, hogy van valami álca, amit az alak mindig felvesz, olyan maszkfélék, tudják.

- Nem hiszem- mondja Neary nyomatékkal, s még a fejét is megrázza, hogy kellő súlyt adjon a véleményének. Stannek gyorsan el kell rántania az ollót, nehogy beleszaladjon Neary vastag bikanyakán a hurkáiba.

- Én ugyan nem hiszem. Azok a kölykök már túl sok emberfarkas-históriát hallottak egymástól az iskolában, még a szünidő előtt, ennyi lehet az alapja- aztán neki meg amúgy sem akadt egyéb dolga, mint üldögni a tolókosijában és ezen töprengeni... meg kiszínezni. Hisz ez olyan átkozottul pszichó-logikus, nem? Mert ha, teszem azt, Kenny, te léptél volna ki a bokrok közül a holdfényben, akkor rólad hitte volna, hogy farkas vagy.

Kenny kissé kelletlenül felnevetett.

- Ugyan - mondja elkomorulva.- Gyerekek tanúvallomása nagy bűdös semmire se jó.

A nagy méltatlankodásban és csalódottságban, hogy mennyire használhatatlan a gyerek vallomása, amelyet a nagybátyjéknál, Stowe-ban vettek fel, fel sem figyelt arra a mondtra: "Négy petárda robbant fel egyszerre az arca egyik felén - azt hiszem, arcnak lehetne inkább nevezni -, és azt hiszem, ki is vitte az egyik szemét. A balt."

Ha a rendőrbiztos elrágódott volna ezen- mint ahogy nem tette-, talán még megvetőbben nevetett volna az egészen, mert 1984 júliusában egyetlen ember viselt szemvédőt a városban, de arról egyszerűen képtelenség lett volna feltételezni, hogy ő a gyilkos. Neary előbb gyanúsította volna meg saját anyját, mint hogy ő arról az emberről ilyesmit elhiggyen.

- Egyetlen dolog segíthet az ügyben- mondja neary rendőrbiztos, és mutatoujjával a négy-öt ember felé bök, akik ott ülnek sorban a fal mentén, s a szombat reggeli nyíratkozásra várnak.- Mégpedig az alapos nyomozás. És én akarom ezt véghezvinni. Majd kínosan vigyoroghatnak a zsaruk a megyei kapitányságon, amikor becipelem nekik azt a fickót.- Neary arca egészen átszellemül.- Bárki lehet- ismétli-, az egyik pénztáros a bankból... egy benzinkutas... lehet, hogy éppen vele együtt iszogattok Billy Robertsonnál. Egy alapos nyomozás mindenesetre kideríti. Csak jegyezzétek meg, amit mondtam.

Lander Neary rendőrbiztos alapos nyomozásának egyszeriben végeszakd, amint éppen azon az éjjel egy holdsütötte, szőrös kéz nyúl be furgonjának nyitott ablakán, amint ott posztol a város nyugati felén két bekötőút kereszteződésében. Halk, horkantásszerű morgás hallatszik, és vad, rémíztető szag csapja meg az orrát- az állatkertben, az oroszoknál lehet ilyet érezni.

Ahogy az állat odarántja Neary fejét, az egyetlen, zöld szemet lát, s az állat bundáját, nedvesen csillogó, fekete orrát. S ahogy vicsorog, felhúzza az orrát, látja a fogait. Az állat majdhogynem játékosan ragadja meg az arcát, s egyetlen mozdulattal kiszakítja a jobb orcáját, a seb felfedi fogait. Vér fröcsköl mindenhová, érzi, amint melegen csorog le a vállán. Sikoltozik, s a sikoly egyszerre tör elő a szájából s az orcája helyén a lyukból. A farkas válla fölött, miközben marcangolja őt, látja a fehér fényt árasztó holdat.

Eszébe sem jut az övébe dugott két pisztoly. Megfeledeznek arról is, hogy milyen átkozottul pszichó-logikus az egész. És megfeledeznek az alapos nyomozásról. Csak az jár az eszében, amit Kenny Franklin mondott reggel a borbélynál. "Lehet, hogy valami álcát vesz fel mindig az alak. Olyan maszkfélék, tudják."

Ezért ahogy a farkas Neary torkához kap, az két kézzel belemarkol a durva, drótként meredező szőrbe, és kétségbeesetten ráncigálja, abban reménykedik, hogy elmozdul a maszk, a nyúlós gumi cuppanva elválk, s látja majd a gyilkost.

De hiába, csak az állat üvölt fel kinyírtában s dühében. Odacsap az egyik karmos kéz- igen, látja már, akármilyen förtelmesen torz is, ez mégis egy kéz-, s feltépi a torkát. Sugárban lövell ki a vér a szélvédőre, a műszerfalra és abba az üveg felbontott sörbe, amit a rendőrbiztos a lába

közé szorított.

A farkasember másik keze Neary frissen nyírt hajába akaszkodik, és félig kirántja a Ford furgon vezetőüléséből. Diadalmasan üvölt, s fogait Neary nyakába mélyeszti. Míg marcangolja, a sör habosan csordogál a megkezdett üvegből a fék meg a kuplung között.

Hát ennyit a lélektanról.

Hát ennyit az alapos nyomozásról.

SZEPTEMBER

A következő hónap közepe táján, ahogy kerekedik a hold, a hold, a város rémületbe kergetett lakosai arra várnak, hogy legalább a hőség enyhüljön, de hiába. másutt a környéken már sorra dőlnek el a mérkőzések a területi rögbiselejtezőkön, itt a futballidény is, Willard Scott, a jó öreg szpiker bemondja a rádióban, hogy szeptember huszonnegyedikén harminccentis hó esett a kanadai hegyekben. De a világnak ebben a szegletében még mindig itt időzik a nyár. napközben negyven fokra is felkúszik a hőmérő higanyszála: a gyerekek már három hete kókadognak az iskolában, s nem túl boldogok, hogy az osztálytermek monoton zsongásában kell ücsörögniük, ahol még az órákat is úgy állították be, hogy csak a percmutató ugorjon egyet, amikor pedig a valóságban az óramutatónak kellene. A házaspárok semmiségeken kapnak hajba, s amikor a városon túl, az autópálya feljáratánál, O'Neil benzinkútjánál szájalni kezd egy turista a benzinár miatt, Pucky alaposan bedörgöl egyet neki az adagoló csapjával. A New Jerseyből való pasasnak négy öltéssel kell összevarrni a felső ajkát, s távozáskor fenyegetően azt mormogja, hogy ezért még pert akaszt Pucky nyakába.

- Fogalmam sincs, minek nyavalyog- mondja aznap este Pucky mogorván a kocsmában.- Még csak nem is teljes erővel csaptam neki oda, értitek? Mer ha úgy istenigazából odavágtam volna, akkor tényleg legyűtt volna a máz a képéről, értitek?

- Hát persze- mondja Billy Robertson, mert ha ellenkezne, Pucky még neki is behúzna egyet "úgy istenigazából".

- Még egy sört, Puck?

- Hát hogy a fenébe ne- veti oda Puck.

A kölcsönkönyvtáros Milt Sturmfullernek kórházba kellett vinnie a feleségét, a miatt a kis tojásmaradék miatt, amit nem vitt le a mosógatógép az egyik tányérról. Csak ránéz a megszáradt sárga masszára- éppen azon a tányéron kapta volna a vacsoráját-, s egy jó alaposat leken az asszonynak. Ahogy Pucky mondaná, amúgy istenigazából.

- Átkozott, mocskos szuka- mondja, ahogy ott magasodik Donna Lee felett, aki elterült a konyhakövön, betört, vérző orral, hátul a fejéből csorog a vér.- Anyám bezzeg el tudta tisztességesen mosni az edényt, pedig neki még mosógatógépe sem volt. Akkor neked mi a fene bajod van?

Később, a portlandi kórház ügyeletén azt mondja majd az orvosnak, hogy Donna Lee elesett a hátsó lépcsőn. És Donna Lee a házassági tűzfészekben töltött kilenc év után megfélemlített birkaként még helyeselni is fog hozzá.

Este hét körül, holdtölte előtt végre feltámad a szél, a hosszú nyár után az első hűvös szél. Északról felhőket kerget a város felé, a hold egy ideig bújócskát játszik velük, hol előbukkan, hol újra mögéjük húzódik, s beüzüstözi a felhők körvonalát. Aztán megvastagszik a felhőtakaró, és eltűnik a hold... de azért ott bujkál, húsz mérföldre a várostól, a tenger is érzi erejét, jön a dagály, s közeledik az a bestia is.

Éjjel kettő felé iszonyú sivítózás hallatszik Elmer Zinneman disznóolja felől, úgy tizenkét mérföldre a várostól, a nyugatról jövő út mentén. Elmer megy a puskáért, csak pizsama és papucs van rajta. Felesége, aki egészen csinos volt tizenhat évesen, amikor annak idején, 1947-ben Elmer elvette, kérleli, könyörög, sír, hogy maradjon vele, ne menjen ki. Elmer lerázza magáról az asszony karját, s megragadja a bejárati ajtóhoz támasztott puskát. Ez nem

a megszokott sivalkodás, a malacai eszeveszetten visítóznak. Olyan ez a hang, mint amikor egy csupalány bulin egy csapat süldő lányra rátört valami örült szatír. Megy, őt aztán nem tartja vissza semmi, s kérges tenyere már a hátsó ajtó kilincsén van, de egyszerre megfagy benne a vér, ahogy kint, az éjszakában felhangzik az a diadalmas üvöltés. Farkasüvöltés, de a hang mégis olyan vérfagyasztóan emberi, hogy leesik a keze a kilincsről, és hagyja, hogy a felesége magával húzza a hálószobába. Elmer átöleli, lerogynak a díványra, ott ülnek, mint két félelemtől reszkető gyerek.

A disznók visítása akadozik, és lassan elhal. Igen, elhal. Sorra, egyiké a másik után. Sivításuk édes hörgésbe fulklad. Elmer az ablakhoz megy, és észrevesz valamit, de nem tudja megmondani, mi az, ami a sötétben eliszkol.

Később zuhogni kezd, veri az ablakokat az eső. Elmer és Alice együtt kuporognak az ágyban, minden lámpát felkapcsoltak a hálószobában. Hidegen kopog az eső, az első igazi őszi zápor, holnaptól már látni az első elszíneződött leveleket.

Elmer azt találja a disznóólban, amire számított: mézsárszéket. Mind a kilenc kocának, s a két kannak is vége- ott hevernek a sárban, szétszaggatva, itt-ott megrágva, tetemeiket mossa a zápor, üveges szemük az őszi égre mered.

Elmer áthívta az öccsét, Pete-et Minotból, ott áll most mellette. Sokáig hallgatnak, aztán Elmer megszólal, s azt mondja, ami az öccse fejében is jár:

- A biztosító majd kifizeti. Nem az egészet, de legalább egy részét. A többit meg majd csak kibírom. Inkább az én disznaim hulljanak, mint egy ember.

Pete bólint.

- Most már elég ebből- mormogja, alig hallani a hangját a záportól.

- Hogy érted?

- Nagyon jól tudod, hogy értem. A következő holdtöltekor ki kell menni negyven emberrel vagy hatvannal... vagy akár százhatvannal. Épp itt az ideje, hogy a népek abba hagyják a lapulást, meg hogy úgy tesznek, mintha mi sem történt volna, amikor pedig akármelyik bolond láthatja, miről van szó. Nézd meg ezt, az ég áldjon meg!

Pete a földre mutat. Az ól sáros földjén, a lemészárolt disznók körül hatalmas nyomok. Farkasnyomoknak tűnnek... de halványan mégis emberére emlékeztetnek.

- Látod ezeket a rohadt nyomokat?

- Látom- mondja megadóan Elmer.

- Gondolod, hogy a nénikénk hagyta itt őket?

- Nem. Hát persze hogy nem.

- Emberfarkas nyoma- folytatja Pete.- Te is tudod, Alice is tudja, csakúgy, mint a város jó része. Az ördögbe, még én is tudom, pedig én a szomszéd megyéből jöttem.- Ránéz a bátyjára, zord és konok arca az újonnan bevándorolt New England-i puritánokat idézi, úgy 1650 tájékról. És elismétli:- Mert már elég volt ebből. Épp itt az ideje, hogy vége legyen.

Elmer sokáig fontolgatja a választ, az eső rendületlenül kopog az esőkabátjukon, aztán rábólint.

- Igen, én is azt hiszem. De még nem a következő holdtöltekor.

- Novemberig akarsz várni?

Elmer újra bólint egyet.

- Kopár lesz az erdő. Sokkal könnyebben követhetjük a nyomokat, ha leesik addig egy kis hó.

- És mi lesz a jövő hónapban?

Elmer Zinneman ránéz lemészárolt disznóira az ólban, a csűr mellett. Aztán ránéz az öccsére.

- Majd jobban vigyáznak ezután az emberek- mondja.

OKTÓBER

Mindenszentek előestéje van. A gyerekek most térnek haza az évi "verd át vagy meg" körútjukról, amikor is álarcos szörnyek képében riogatják a békés szomszédokat, akik csak édesség ellenében szabadulhatnak tőlük. Marty Coslaw is most jött meg, a tolókcusi eleme teljesen lemerült. Marty egyenesen ágyba bújik, de álmatlanul fekszik. Kinn a fogyó hold egyre magasabban jár a hideg égbolton, gyémántszilánkókként ragyognak a csillagok. A verandán, ahol a titkos júliusi tűzijáték megmentette az életét, a csípős szél céltalanul örvényekké kavarja a megbarnult, zörgő leveleket. Az októberi telihold is gyilkosság nélkül telt el, ez már a második ilyen hónap a sorban. Egyesek máris azt gondolják- köztük Stan Pelky, a borbély, meg Cal Blodwin, övé az egyetlen helybéli autókereskedés-, hogy vége a kisvárosi horrornak: a gyilkos valami csavargó lehetett, aki eddig az erdőben tanyázott, s most odébbállt. Így beszélnek. Mások azért nem ilyen biztosak ebben. Enkik az a négy őz jár az eszükben, melyeket a határban szétmarcangolva találtak meg az októberi holdtöltét követően, meg Elmer Zinneman szeptember teliholdas éjjelén lemészárolt tizenegy disznaja. A hosszú, őszi estéken söröskorsók mellett dül erről a vita a kocsmában.

De Marty Coslaw már tudja.

Ezen az estén apja kísérté le az édességrabló körútvára (apja is élvezi mindenszentek előestéjét, szereti a csípős, friss hideget, szeretet öblös hangon hahotázni és mindenféle idetlenséget kiabálni, mint "Hejjej" meg "Ding-deng-duu", ahogy sorra nyílnak az ajtók, és kinéznek az ismerős arcok). Marty Yodának öltözött a Csillagok háborújából, arcán maszk, bő, fekete lpel takarta soványka lábait.

- Persze, mert te mindig mindent megkapsz, amit csak akarsz...- mondja Katie, dacosan felszegett állal, amint meglátja a maszkot, de Marty tudja, igazából nem is dühös rá, s ennek bizonyosságául remek görbe botot csinál neki, hogy teljes legyen az álöltözet, inkább szomorú kicsit, hisz ő már túlságosan nagynak számít ahhoz, hogy velük jöhessen. Helyette házibuliba megy az iskolatársaival, Donna Summer-lemezekre táncol majd, a többiekkel versengve kapkod a felfüggesztett alma után, s ha később lekapcsolják a villanyt, üvegpörgetőt játszanak, mindenkinek kisorsolnak valakit, aki meg kell csókolni, persze, csak a hecc kedvéért, de azért milyen jó lesz majd vihorászni rajta a barátnőivel az iskola folyosóján.

A papája a furgonukkal viszi Martyt, mert abba beépítettek egy lehajtható rámpát, s azon könnyedén ki-be tolhatja a tolókcusit. Marty legördül a rámpán, zümmög fel-alá az utcákon, ölében egy zsák. Az utcájukban minden házba bemennek, aztán a belvárosban sorra következnek Collinsék, MacInnék, Mauchesterék, Millikenék meg Eastonék. A kocsmában édes kukoricapehellyel teli tál várja a gyerekeket, az ökumenikus és a baptista templom perókiáján csokoládé. Aztán betérnek Randolphékhoz, Quinnékhez, Dixonékhoz s még vagy kéttucatnyi ismerőshöz. Marty édességtől dagadó zsákkal és valami riasztó, szinte hihetetlen hírral tér haza.

Tudja.

Tudja, kicsoda az emberfarkas.

Az egyik helyen maga az emberfarkas csúsztatott egy tábla csokoládét a zsákjába, sarlónyi a hold, így tehát nyoma sincs az örületnek, észre sem vehette, hogy Marty halálsáppadtra válik a maszk alatt, és elfehéredő körömmel szorongatja a görbe botot a kesztyűjében. Az emberfarkas kedélyesen rámosolyog, és megsimogatja a fejét.

De akkor is ő az. Marty biztos benne, s nemcsak azért, mert a férfi szemvédőt visel, hanem mert oly szembeszökő a hasonlóság az előtte lévő férfiarc s a között a vicsorgó farkaspofo között, melyet majd négy hónapja, azon az ezüstös nyári éjszakán látott.

Mióta szeptember első keddjén visszatért Vermontból, figyelte az embereket, meg volt győződve, hogy előbb-utóbb találkozik vele, s abban is biztos volt, hogy rögtön felismeri, hisz az emberfarkas csakis félszemű lehet. Amikor a rendőrségen elmondta, hogy a petárda szinte biztosan kivitte az emberfarkas egyik szemét, csak bólintottak, majd utánajárnak, mondták. Marty érezte, hogy nem nagyon hisznek neki. Talán mert ő még csak gyerek, s mert nem ők

voltak ott azon a júliusi éjszakán. Akárhogy is van, nem számít. Ő tudja, hogy úgy volt.

Tarker's Mills kisváros, de meglehetősen nagy területen fekszik, s egészen ma estig egyetlen félszemű embert sem látott, otthon nem is mert kérdezősködni, mert az anyja már így is fél, hogy nem múlik el benne nyomtalanul az eset. És félt házon kívül nyomozni, hátha az is az anyja fülébe jut. Aztán meg Tarker's Mills mégiscsak kisváros. Előbb vagy utóbb szemtől szembe látja majd az emberarcú állatot.

Hazafelé menet Mr.Coslaw (volt és jelenlegi diákok ezreinek csak "Coslaw az edző") azt hiszi, Marty azért olyan csendes, mert kimerült az est izgalmaitól. Éppen az ellenkezője igaz. Talán csak a tûzijáték éjjelén volt még ilyen élénk. Az jár az eszében, hogy azért telt a hazajövetele után majd hatvan napba, amíg rájött, hogy kicsoda az emberfarkas, mert ő, Marty, katolikus, s vasárnaponként a külvárosi Mária-templomba jár misére a szüleivel.

Az a félszemű ember pedig, aki csokoládét csúsztatott a zsákjába, nem katolikus. Sőt... az emberfarkas ugyanis Lester Lowe, az Isteni Kegyelem Baptista Egyház lelkésze.

Ahogy mosolyogva kinéz az ajtón, a lakásból kiszűrődő sárgás fényben Marty megpillantja a szemvédőt, amely az alacsony, visszahúzódó lelkésznek majdhogynem kalózkülsőt kölcsönöz.

- Igazán sajnálom, ami a szemével történt, tiszteletes úr- mondja Mr.Coslaw öblös, kedélyeskedő hangon.- Remélem, semmi komoly.

Lowe tiszteletes mosolygó arca elkomorult.

- Sajnos, az történt, hogy el kellett távolítani az egyik szememet. Jóindulatú tumor nőtt mögöttem, s másképp nem férhettek volna hozzá. De az Úr akaratából történt, és már kezdem megszokni.

Közben Marty álarcos fejét simogatja megint, s így szól:- Vannak, akiknek még nehezebb a keresztjük.

Marty most az ágyában fekszik, hallgatja, hogy süvít az októberi szél, az utolsó száraz leveleket zizegteti, átfütyül a kifaragott úritök szemnyílásán az útmenti kerítésen, nézi a csillagokkal telehintett eget. S a kérdés az: mihez kezdjen most?

Most még nem tudja, de érzi, idejében megjön rá a válasz.

csak a gyerekek tudnak ilyen mélyen, minden álom nélkül aludni. Kint átsöpör a szél a városon, kikergeti az októbert, s a helyébe a hideg, csillagfényes novembert kavarja, az ős legcsikorgóbb hónapját.

NOVEMBER

Mint az ostor, sötéten és könyörtelenül csap le november hava a városra. A Fő utcán furcsa autós karaván zakatol. Lowe tiszteletes a parókia ajtajából figyeli, éppen most hozta be a postáját, kezében hat egyházi körlevél és egy sima boríték, nézi, ahogy a poros furgonok, Fordok, Chevyk, International Harvesterek kígyóznak kifelé a városból.

Az időjárás-jelentés havat jósolt, de ezek a kocsik nem készülõ hóvihár elõl vonulnak melegebb vidékére. Florida vagy California aranylõ tengerpartjára nem vadászzekében indul az ember, puskával a vezetõfülkében, kutyákkal a kocsí hátsó részében. Ez már a negyedik nap, hogy a férfiak Elmer Zinneman és öccse, Pete vezetésével kutyákkal, puskákkal és jó pár karton sörrel felszerelve elhagyják a várost. Az õrület akkor kezdõdött, amikor már vészesen kerekedett a hold. Sem a vadmadarakra, sem õzekre nem lóhetnek már, de tart még az emberfarkasidény, s legtöbbjük, bár arcuk hajtókhoz illõen komor és ünnepélyes, remekül szórakozik. Ahogy Coslaw, az edzõ mondaná, ááátkozottul jól.

Jól gondolja a tiszteletes, sokan közülük nem is tesznek mást, mint bóklásznak, végre itt a feleségek által is szentesített alkalom, kimehetnek egyet az erdõre, ledõntenek pár doboz sört, vízmosásokban könnyítenek magukon, káposztaevõ polyákokon, csigaevõ franciákon, macskaevõ olaszokon meg a feketéken viccelõdnek, és mókusokra meg varjakra lövõldöznek.

Mint az állatok - gondolta a tiszteletes, és keze öntudatlanul a július óta viselt szemvédőn motoszkál.

Még a végén gyökük eltalál valakit. Örülhetnek, hogy eddig még nem történt ilyesmi.

Vad tüskölés, ugatás, vonítás közepette az utolsó furgon is eltűnik a szeme elől a Tarker-hegy irányában. Igen, néhányan csak bóklásznak, de egyesek - köztük Elmer és Pete Zinneman - halálosan komolyan veszik.

Ha az a bstia, legyen bár ember vagy állat vagy akármicsoda, újabb prédára indul ebben a hónapban, a kutyák felveszik a szagát, hallotta Lowe tiszteletes alig két hete Elmer Zinnemantól a borbélynál. De ha az a valaki vagy valami mégsem mozdul ki, talán megmentettünk egy életet. Legalább egy ember életét.

Igen, akadnak közöttük, talán egy-két tucatnyian, akik komolyan gondolják. De mégsem miattuk érzi magát a tiszteletes olyan furcsán, mintha bekerítették volna.

Hanem a levelek miatt. Egyik sem volt hosszabb egy vagy két mondatnál, gyerekes műgonddal írták mindet, itt-ott helyesírási hibával. Ránéz a mai postával érkezett levélre, a borítékot ugyanaz a gyerekkéz címezte meg, s ugyanúgy, mint az előzőeket: Lowe Tiszteletes, Baptista Parókia, Tarker's Mills, Maine 04491.

S most ez a különös érzés, mintha csapdába esett volna... ilyet érezhet a róka, amikor rájön, hogy a kutyák zsákcába kergették, s elvágták a menekülés útját. Páni félelemmel rájuk vicsorog, s elszánja magát a küzdelemre, melyben menthetetlenül a kutyák martaléka lesz.

Gyorsan becsukja az ajtót, bemegy a nappaliba, az óra ünnepélyesen megszólal, tik és éppoly ünnepélyesen válaszol, tak, újra meg újra, leül, óvatosan félretolja az egyházi körleveleket az asztalon, melyet Mrs. Miller törölget le hetente kétszer, felbontja az újabb levelet. Akárcsak a többinél, most sincs megszólítás. Akárcsak a többi, ez is névtelen. Egy vonalas irkából kitépelt lap közepén a mondat:

Miért nem öli meg magát?

Lowe tiszteletes keze megremeg, homlokát az egyik kezére támasztja. A másikkal gondosan összegyűri a levelet és az asztal közpén lévő hamutartóba teszi. A parókiára járnak a tiszteleteshez tanácsért, s néhány gondterhelt híve dohányzik. Szombat délutánonként viselt otthoni szvttere zsebéből egy doboz gyufát húz elő, meggyújtja az üzenetet, ahogy azelőtt a többit is. Nézi, amint fellobban s elhamvad.

Lowe tiszteletes előtt lassanként világosodott meg, mivé is lett. Először a májusi rémálmot követően, amelyben a vasárnapi gyülekezet emberfarkassá változott, s utána felfedezte a templomszolga szétmarcangolt testét. Akkor kezdte homályosan sejteni, hogy valami nincs rendjén vele. Nem is tudja, hogyan nevezhetné másként. Valami nincs rendjén. De azt is tudja, hogy néha, reggelenként, rendszerint holdtölte tájékán, ébredés után meglepően jól, meglepően erősnek érzi magát. S ez az érzés úgy változik, ahogy a fogyó s telő hold.

Az után az álom után, a templomszolga halálát követően már más dolgokat is kénytelen volt észrevenni, amikről addig nem vett tudomást. Sáros, szakadt ruhákat. Karmolásnyomokat és zúzódásokat, melyekre nem talált magyarázatot. De mivel ezek meglepő módon sosem fájtak, sosem égtek, könnyű volt róluk megfeledkezni, egyszerűen... nem gondolni rájuk. S gondolkodás nélkül lemosta a kezére, szájára alvadt vérfoltokat.

Aztán július ötödikén jött a megbizonyosodás. Egész egyszerűen fél szemére megvakult az éjjel. Ahogy a vágásoknál, horzsolásoknál, most sem érzett semmiféle fájdalmat. Csupán az alvadt vér a megperzselt szemgödörben a bal szeme helyén. Már túlságosan sokat tudott ahhoz, hogy tagadhassa: ő az emberfarkas, ő az a vadállat.

Három napja újból rátört az ismerős érzés: valami nagy nyugtalanság, lázas, mégis szinte ujjongó türelmetlenség, s a teste furcsán megfeszült. Közeledik, már majdnem itt is az átváltozás. Ma holdtölte lesz, s kint lesben állnak majd a vadászok a kutyákkal. De nem számít. Ravaszabb, mint hiszik. Másról sem beszélnek, mint az emberfarkasról, de csak a farkast tudják elképzelni, az embert már nem. S ha nekik ott vannak a furgonjaik, hát ő is

beülhet a kis kupéjába. Ma délután Portlandbe megy, megszáll az egyik külvárosi motelben. S ha jön az átváltozás, se vadászok, se kutyák nem lesznek a közelében. Nem is azoktól fél.

Miért nem öli meg magát?

Az első levél a hónap elején érkezett. Csupán ennyi állt benne:

Tudom, kicsoda maga.

A másodikban:

Ha Istent ismer, tûnjön el a városból, menjen valahova, ahol csak állatokat öldöshet, nem pedig embereket.

A harmadikban:

Hagyja abba.

Csupán ennyi: Hagyja abba. És most:

Miért nem öli meg magát?

Mert nem akarom - gondolja ingerülten a tiszteletes. Ezt - akármi legyen is - nem én akartam. Nem harapott meg egy farkas, nem veszem meg, vajákos, vén cigányasszony sem átkozott meg. Egyszerûen megtörtént. Tavaly novemberben néhány szál kései virágot szedtem, a sekrestyébe szántam. Fenn, annál a szép kis temetőnél a Napos-dombon. Sohasem láttam még ilyen virágokat, de még mielőtt visszatértem volna a városba, mind elhervadtak. Nem is elhervadtak, inkább megfeketültek, egytől egyig. Talán akkor kezdődött. Bár nincs semmi okom, hogy így gondoljam, mégis. És nem fogom megölni magam. Azok az állatok, nem én.

De ki írogatja a leveleket?

Nem tudja. marty Coslaw esetéről nem írt a helyi lap, és ő van olyan büszke, hogy ne hallgasson meg mindenféle pletykálkodást. Marty sem ismerte a tiszteletest mindenszentek előestéjéig, s mert más gyülekezethez tartoznak, Lowe tiszteletes sem tudott Martyról. És egyáltalán nem emlékszik, mit tesz abban az állapotban. Csak arra a mámoros, kellemes érzésre, miután vége az egésznek, a következő hónapig, s az azt megelőző nyugtalanságra.

Igenis, istenfélő ember vagyok, és elkezd fel-alá járkálni a nappaliban, ahol a nagyapja faliórája ünnepélyesen tiktakol, egyre gyorsabban. Istenfélő ember vagyok, és nem ölöm meg magam. Én itt jót teszek az emberekkel, s ha néha gonoszat is, hát mások is tettek már gonoszat előttem, a gonoszság is az Úr akaratát szolgálja, valahogy így tanítja Jób könyve is, s ha elátkoztak, akkor az Úr majd magához rendel, amikor Ő jónak látja. Minden az Úr akaratát szolgálja... de ki írja a leveleket? Nyomozzák utána? Ki lehetett az július negyedikén? Hogyan veszhette(m) el a szeme(m) világát? Talán el kellene hallgattatni... de nem, még nem most. Előbb zárják el a kutyáikat! Igen...

Egyre gyorsabban járkál, előregörnyed, nem is veszi észre, hogy szakálla, mely rendszerint olyan gyéren nő, hogy elegendő harmadnapjában megborotválkoznia, most egyszerre sűrűn, durván, drótmereven kinőtt, a szeme sem mogyoróbarnán csillog már, s az éjjel majd smaragdzölden világít. Előregörnyedve járkál, s kezd magában beszélni... de a szavak egyre mélyebbről törnek elő, s már-már morgásként hangzanak.

Végül, ahogy a novemberi délután ólmos szürkületbe fordul, kiront a konyhába, megragadja a kocsikulcsot az ajtó melletti kulcstartóról, s szinte rohan a kupéhoz. Portland felé hajt, mosolyog, akkor sem lassít, amikor az idej első hó kavarni kezd a fényszórója előtt. Apró, táncos követek az ólomszürke égből. Érzik, hogy a hold ott jár a felhők fölött, érzik az erejét, mellkasa dagad, pattanásig feszülnek a gombok fehér ingén.

A rádióon valami jó kis rock and rollt keres, egyszerűen... remekül érzi magát.

És ami azon az éjszakán történik, az lehet Isten ítélete vagy éppen azoknak az ősi istenségeknek a durva tréfája, akiknek annak idején, holdas éjeken a kör alakú sziklaszentélyek oltalmában áldoztak - furcsa, meglehetősen furcsa, hisz Lowe tiszteletes azért ment Portlandba, hogy ott változzék át, s akivel végez azon a havas, novemberi éjszakán, az Milt Sturfuller, a kölcsönkönyvtáros, világéletében Tarker's Millsben lakott... s talán az Úr mégiscsak igazságos, mert ha van gazember Tarker's Millsben, aki rászolgált erre

a végre, az Milt Sturmfuller, ez a hétpróbás úri bunkó. Ezen az estén, mint máskor is, bejelentette összevert feleségének, Donna Lee-nek, hogy üzleti ügyben el kell mennie, de az üzletfél egy Rita Tennison nevezetű műkedvelő kurva volt, s a korábbi üzleti utak eredménye az a virgonc kis herpeszvírus, amit Milt már tovább is adott Donna Lee-nek, aki még csak nem is nézett más férfira, amióta összeházasodtak.

Lowe tiszteletes bejelentkezett a motelba, nem messze a Westbrookba vezető úttól, s éppen azt a motelt szemelte ki azon a havas éjszakán Milt Sturmfuller és Rita Tennison is üzleti kapcsolatuk ápolgatására.

Negyed tizenegykor milt kimegy azért az üveg bourbonért, amit a kocsiban hagyott, s éppen gratulálni készül magának, hogy holdtöltekor sikerült meglógnia Tarker's Millsből, amikor a félszemű vadállat egy behavazott kocsi tetejéről ráugrik, és egyetlen hatalmas lendülettel leszakítja a fejét. Az utolsó hang, amit még hallott, az a farkas diadalittas üvöltése volt, feje tágra nyílt szemmel a kocsi alá gurult, nyakából sugárban lövell ki a vér, s az üveg bourbon kiesik rángatózó kezéből, amint az állat a nyakába vágja a fogát, s marcangolni kezdi.

Másnap, a parókián, Lowe tiszteletes egyszerűen csodásan érzi magát, olvassa a friss hírt a gyilkosságról, s jámboran azt gondolja: Nem volt jó ember. Minden az Úr akaratát szolgálja.

Utána majd arra gondol: Ki lehet az a gyerek, aki a leveleket küldözgeti? Ideje a végére járni. Ideje kicsit odafigyelni a pletykákra.

Lowe tiszteletes helyére igazítja a szemvédőjét, újabb hírt néz ki az újságból, s azt gondolja magában: Minden az Úr akaratát szolgálja, s ha az Úr úgy akarja, akkor megtalálom, ki volt az. És elhallgattatom. Végleg.

DECEMBER

Még egy negyedóra, s új esztendőt írunk. Mint mindenütt a világban, Tarker's Millsben is a végéhez közeledik az óév, s mint mindenütt a világban, itt is változásokat hozott.

Milt Sturmfuller halott, felesége megszabadult végre a házastársi köteléktől, rögtön el is költözött a városból. Egyesek azt mondják, Los Angelesbe ment, mások szerint Bostonba. Egy másik nő átvette a sarki könyvesboltot, csödbe is ment, de a borbélyüzlet és a kocsmá még mindig a helyén, és köszönik szépen, jól megy a bolt. A templomszolga is halott, de két mihaszna öccse, Alden és Errol élnek, eléldéglének a havi élelmiszersegélyen a két szomszédos, nagyobb városban, Tarker's Millsben nem lenne képük hozzá. Hague mami, ő sütötte a legjobb pitét a városban, szívrohamban halt meg, a kilencvenkét éves Willie Harrington november végén elcsúszott a síkos járdán a háza előtt, a Ball utcában, és combnyaktörést szenvedett, de a könyvtárra szép kis summát hagyott végakaratóban egy évek óta a városban nyaraló vendég, a gyerekszárnynál kezdik a felújítást, melyet már ki tudja, mióta emlegetnek a lakossági gyűléseken. Ollie Parkerra, az iskolaigazgatóra szünni nem akaró orrvérzés jött rá egy októberi napon, és magas vérnyomásos rohamot állapítottak meg nála. Szerencséje, hogy nem kapott rögtön agyvérzést, mormogta az orvos, amint levette a vérnyomásmérőt a karjáról, s megmondta, Ollie-nak húsz kilót le kell fogynia. S mit tesz Isten, karácsonyig le is adott tíz kilót. Egészen megfiatalodott, mondják, s úgy is érzi magát. Még ott is megfiatalodott, mondja felesége a barátnőjének, Delila Burneynek, kis kéjes somolygással. Brady Kincaid, akit sárkányeregetés idején kapott el az a vadállat, még mindig halott. És Marty Coslaw, aki Brady mögött jobbra ült az iskolában, még mindig tolókkocsiban ül.

A dolgok változnak is meg nem is, s Tarker's Millsben úgy ér véget az év, ahogyan kezdődött, megint süvölt a szél, s megint hóvihar kavarog kint. S az a vadállat is itt jár valahol. A közelben.

Coslaw-éknál Marty és Al bácxsikája a szilveszteri tévéshow-t nézik a nappaliban. Al bácsi a díványról. Marty a tolókkocsiból. Marty ölében pisztoly. Harmincnyolcas kaliberű Woodsman.

A tárban két golyó, mindkettő színezüst. Al bácsi egy hampdeni barátját, Mac McCutcheont vette rá, hogy elkészítse. Ez a bizonyos Mac McCutcheon némi illő tiltakozás után Marty bémálkozásra kapott ezüstkanalát olvasztotta meg a gázhegesztőjével, s pontosan kiméricskélte a kellő súlyú puskaport, amely úgy röpti majd a golyót, hogy az közben nem kezd vadul pörögni.

- Nem garantálom, hogy működni fog - mondta az a bizonyos Mac McCutcheon Al bácsinak -, de számíthatsz rá azért. kinek szánod őket, Al, emberfarkasnak vagy vámpírnak?

- Egyet-egyed mindegyiknek - mondja Al bácsi, és visszavigyorog rá. - Ezért kértem kettőt. Aztán itt lézengett még egy kísértet is nálunk, de hirtelen elhunyt a papája Észak-Dakotában, Isten nyugosztalja végre, és sietett, hogy még elérje a legközelebbi gépet. - Elnevetik magukat, aztán Al azt mondja: - Az unokaöcsémnek lesz. Teljesen odavan a horrorfilmekért, gondoltam, jó kis karácsonyi meglepetés lesz neki.

- Na, ha egyet a padlóba durrant vele, hozd vissza a boltba - válaszol Mac. - Kíváncsi vagyok, mi történik vele.

Az igazság az, hogy Al bácsi nem tudja, hova gondoljon. Július negyedike óta nem volt Tarker's Millsben, Martyt sem látta azóta, ahogy megmondta előre, Marty anyja azóta is dühös rá a petárdák miatt.

- Meg is halhatott volna, te ostoba seggfej! Bele sem gondoltál, mi a fészkes fenét csinálsz?- kiabált vele a telefonban.

- Ez egészen úgy hangzik, mintha a petárda mentette volna...- kezdi Al, de már csak a megszakított vonal éles kattanását hallja. A nővére makacs: s ha valamit nem akar meghallani, azt nem is fogja.

Aztán a hónap elején Marty felhívta.

- Találkoznom kell veled, Al bácsi- mondta.- Te vagy az egyetlen, akivel beszélhetek.

- A mamád még mindig haragban van velem, öcsi- válaszolta Al.

- Fontos- mondta Marty.- Kérlek, kérlek szépen.

Igy hát mégis eljött, kiállta nővére jeges, ellenséges hallgatását, és egy hideg decemberi napon Al elvitte Martyt autózni a sport Mercédesszel. Óvatosan tette be öccsét a hátsó ülésre. De aznap nem volt sem száguldozás, sem nevetgélés. Al bácsi meghallgatta, mit mond Marty. Al bácsi egyre nyugtalanabban hallgatta, ahogy Marty elmesélte az egész történetet.

Ott kezdte, annál a csodás júliusi tűzijátéknál, hogyan vitte ki annak a valaminek a bal szemét a durranós "fekete macska" petárda. Mesélt a mindenszentek estéjéről és Lowe tiszteletéről. Elmondta, hogyan kezdett el névtelen leveleket küldözgetni Lowe tiszteletesnek... először, még a két utolsó gyilkosság előtt névteleneket, de miután Milt Sturmfullert is megölte Portlandben, aláírta őket, úgy, ahogy az iskolában tanították. Tisztelettel, Marty Coslaw.

- Nem szabadott volna leveleket írnod, se névtelenül, se sehogyan!- mondta élesen Al bácsi.- Az ég áldjon, Marty! Meg sem fordult a fejedben, hogy talán tévedsz?

- Hát persze hogy igen- mondta Marty.- Ezért írtam alá a két utolsót. Meg sem kérdezted, mi történt? Meg sem kérdezted, hogy nem hívta-e fel a papát, és nem mondta-e el neki, hogy azt a levelet küldtem neki, miért nem öli meg magát, meg hogy "be van kerítve"?

- Nem hívta fel, ugye? - kérdezte Al bácsi, de úgyis tudta a választ.

- Nem - mondta Marty nyugodtan.- Nem hívta fel apát, és nem beszélt a mamával, és velem sem beszélt.

- Marty, száz oka lehet annak, hogy...

- Nem. Csak egy oka van. Ő az emberfarkas, ő az a vadállat, ő az, és most a teliholdat várja. Lowe tiszteletesként semmit sem tehet. De emberfarkasként egy csomó dolgot. Például elhallgattathat.

És Marty olyan dermesztő egyszerűséggel beszélt, hogy Alt máris majdnem meggyőzte.

- Jó, és most mit akarsz tőlem?

Megmondta. Két ezüst puskagolyót és valamilyen fegyvert, amivel lelőheti, és azt akarta,

hogy Al bácsi jöjjön el hozzájuk szilveszterre, holdtöltekor.

- Szó sem lehet róla- mondta Al bácsi.- Marty, te rendes gyerek vagy, csak egy kicsit megzavarodtál. Azt hiszem, tipikus esete a tolókcocsis képzeltetésnek. Ha végiggondolod, belátod, igazam van.

- Lehet- mondta Marty, s gonoszkodva folytatta:- De gondolj arra, milyen érzés lesz meghallani újév napján, hogy holtan találtak az ágyamban, darabokra tépve? Ugye nem akarsz ilyen lelkiismeret-furdalást magadnak, Al bácsi?

Al válaszolni akart, de csak egy nagy levegőt vett, ráfordult az útra, hallotta, ahogy a friss hó megcsikordul az első kerék alatt. Megfordult, és visszafelé indult. Ott volt Vietnamban, kapott is pár kitüntetést, sikerült szerencsésen elkerülnie, hogy hosszas kapcsolatokba bonyolódjék, pedig volt rá jelentkező néhány lelkes, ifjú hölgy személyében, s most a tizenegy éves unokaöccs behúzza a csöbe. A kis jární sem tudó unokaöccse. Hát persze hogy nem akart magának ilyen lelkiismeret-furdalást, még a lehetőségét sem. És Marty ezt pontosan tudta. Tudta, ha Al bácsi csak egy az ezerhez esélyt is ad annak, hogy talán igaza lehet.

Négy nappal később, december tizedikén Al bácsi visszahívta telefonon.

- Nagy újság van!- jelentette be Marty a családnak, a közös nappaliba gördülve.- Al bácsi átjön hozzánk szilveszterre.

- Nem fog- mondta az anyja a lehető leghidegebb, legridegebb hangján.

Martyt ez sem rendítette meg.

- Hát, sajnálom, de én már meghívtam- mondta.

Anyja a nap hátralevő részében Martyt bámulta, ahogy feléje nézett, s ahogy Marty öfelé... de azért hívta vissza az öccsét, hogy megmondja, ne jöjjön, és ez volt a lényeg.

Aznap este a vacsoránál Katie odasziszegte neki:

- Mindig megkapod, amit akarsz! De csak azért, mert nyomorék vagy.

- Én is szeretlek, nővérekém- suttozta vissza vigyorogva Marty.

- Kis hülye rémség!

És kirohant.

Itt a szilveszter. Ahogy a hóvihar erősödött, Marty anyja biztos volt benne, hogy Al nem fogja idedugni a képét. Az igazat megvallva Martynak is volt néhány kellemetlen perce... de Al bácsi nyolc körül betoppant, nem a Mercedesszel jött, kölcsönként egy négykerék-meghajtásos kocsit.

Fél tizenkettőre már az egész család lefeküdt, csak ők nem, pontosan úgy, ahogy azt Marty előre gondolta. S bár Al bácsi még mindig húzta kicsit az orrát az egész miatt, de azért két pisztolyt is hozott a zubbonyába dugva. Miután a család elvonult, hogy jelezze nemtetszését, Marty anyja becsapta a szülői hálószoba ajtaját, méghozzá alaposan, az ezüsttöltényeset szó nélkül Marty kezébe nyomta. A másikban a szokásos ólomgolyók... Al arra számít, ha valami örült mégis be akar ide törni ma éjjel, akkor a negyvenötös Magnum majd megállítja.

A tévékamerák egyre gyakrabban pásztázzák a Times téren az Egyesült Vegyikonzern épületének tetején a megvilágított hatalmas órát. Az év utolsó percei telnek. A tömeg ujjong. A tévével szemközti sarokban áll még a Coslaw-karácsonyfa, lassan már kiszárad, kissé megbarnult, ott kókadozik lecsupaszítva, ajándékok nélkül.

- Marty, sehol semmi- kezdi mondani éppen Al bácsi, amikor a nappali nagy ablaka betörik, üvegszilánkok repülnek, betódul a süvítő, fekete szél, s a kavargó fehér hó... s az Állat.

Al megdermed egy pillanatra, egyszerűen megdermed a döbbenettől s a hitetlenkedéstől. Hatalmas ez az állat, ez megvan talán két méter is, bár úgy előregörnyd, hogy mellső mancsát majdnem a földön húzza. Egyetlen zöld szemében (egészen olyan, mint ahogy Marty mondja, gondolja bénultan, minden olyan, mint ahogy Marty mondta) félelmetes, imbolygó fény... és tekintete megáll Martyn, aki a tolókcocsiban ül. Feléugrik, diadalmas üvöltés tör elő mellkasából, sárgás-fehér fogak villannak.

Higgadtan, az arca is alig rezdül, Marty felemeli a harmincnyolcast. Olyan kicsinek tűnik a

tolókocsiban, lába, mint a pálcika a puha, kifakult farmerban, béna, érzéketlen lábán bundás papucs.

És teljesen képtelenül, az állat eszelős üvöltése, a szél süvítése, saját kusza és csapongó gondolatai közepette, amint azon hüledeznek, miképpen lehetséges ez a valóságos emberek, valóságos tárgyak világában, túl mindezen, Al hallja, amint az unokaöccse megszólal:

- Szegény Lowe tiszteletes, most megszabadítalak.

S ahogy ugrik az emberfarkas, árnyéka elmosódik a szőnyegen, a karmos kéz előremered- Marty lő. A kevesebb puskapor miatt a pisztoly lehetetlenül és jelentéktelenül pukkan egyet. Akár egy légpuska.

Az emberfarkas üvöltése még magasabbra csúszik, s már eszeveszetten sikít fájdalomában. Nekiütözik a vékonyka falnak, s vállával áttöri. A képek a fejére zuhannak, s ahogy megfordul, lekorcsolyáznak a hátán, üvegük szilánkokra törnek. Vér csorog a durva, álarcszerű arcon, zöld szeme zavarodottan forog. Marty felé tántorog, ordít, karmos keze tehetetlenül összezárul, kitérül, állkapcsa véres habot csattogtat. Marty két kézzel szorítja a pisztolyt, ahogy a kisgyerek fogja a bögréjét. Vár, vár... s amint az emberfarkas ismét előrelelendül, lő. A zöld szem kialszik, mint szélben a gyertyafény. Felordít, s vakon az ablak felé támolyog. A szél meglobogtatja a függönyt, s az a feje köré csavarodik- Al látja, ahogy a fehér anyagon virágmintákat fest, fut szét a vér, s a tévében az óra nagy, kivilágított lapján megmozdul a mutató.

Az emberfarkas térdre rogy, amint Marty papája sárga pizsamában, eszelős arccal beront a szobába. A negyvenötös Magnum még mindig ott lapul Al ölében. Odáig sem jutott el, hogy felemelje.

Az állat összerogy, még egyet rándul... aztán vége.

Mr. Coslaw tátott szájjal bámulja.

Marty Al bácsihoz fordul, kezében még füstölög a pisztoly. Fáradt az arca.. de békés.

- Boldog új évet, Al bácsi- mondja.- Halott. Meghalt az Állat.- És sírni kezd.

A földön Mrs. Coslaw legszebb függönyének maradványa alatt, az emberfarkas változni kezdett. Az arcát, a testét borító szőr valahogy furcsán összehúzódik. Fájdalomtól és dühötől vicsorgó szája ellazul, eltakarja az összehúzódó fogakat. A karmok körmökké olvadnak, méghozzá a helyzethez igazán nem illő módon tövig rágott körmökké.

Az már Lowe tiszteletes teste ott, a függönybe csvarodva, a hó véletlenszerű alakzatokban telepedik meg körülötte.

Al bácsi Martyhoz lép, vigasztalja, Marty apja még mindig szájtátva mered a földön fekvő, meztelen testre, anyja nyakánál a köntösét szorongatva beóvakodik a szobába. Al szorosan, szorosan öleli Martyt.

- Remekül csináltad, öcsi- suttogja.- Nagyon szeretlek, tudod.

Kint a szél megint bömböl, süvölt a havas égbolt alatt, és Tarker's Millsben az új év első perce legendává lesz.

TYPED: LeCLAIRE

VISSZA A VIRTUÁLIS POKOLBA: WWW.EXTRA.HU/BORZONGAS/NOVHUN.HTM